

Sygn. akt V CSK 575/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Z.M.

przeciwko „A...” Sp. z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 31 maja 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /17,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny we W. oddalił apelacje obu stron od wyroku Sądu Okręgowego we W. z dnia 22 września 2016 r., którym zasądzono od pozwanej „I...” sp. z o.o. s.k.a. na rzecz powoda kwotę 145 695,16 zł z ustawowymi odsetkami od wyszczególnionych kwot i dat wymagalności, zaznaczając solidarną odpowiedzialność w odniesieniu do kwoty 16 330,44 zł z odsetkami od dnia 13 sierpnia 2013 r. z pozwaną „A...” i zasądzono od tej pozwanej kwotę 16 330,44 zł z odsetkami od dnia 13 sierpnia 2013 r., z zaznaczeniem solidarnej odpowiedzialności ze spółką „I...”, orzeczono o kosztach postępowania, oddalono powództwo w pozostałym zakresie.

Powód w skardze kasacyjnej powołał obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazują, w jego ocenie, uchybienia w zakresie stosowania prawa o charakterze kwalifikowanym, które są bezsprzeczne i wprost dostrzegalne. Zaznaczył, że pozwany wiedział o umowie podwykonawczej, nie kwestionował udziału powoda w wykonywaniu robót, a zatem były podstawy do przyjęcia jego domniemanej zgody.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania wymaga wskazania na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.) z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala na stwierdzenie, że spełnione zostały przesłanki, na które powołuje się skarżący. Nie chodzi bowiem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. Brak w nim przekonywującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego orzeczenia. Nie zostały przedstawione argumenty dla poparcia tezy o tak rozumianej oczywistej zasadności skargi, a skarżący skupił się na przedstawieniu własnego przekonania o popełnieniu niedopuszczalnych nieprawidłowości. W wielu orzeczeniach Sąd Najwyższy analizował i rozważał problematykę wyrażenia przez inwestora zgody na zawarcie umowy przez wykonawcę i podwykonawcę, zwracając uwagę na konieczność właściwego powiadomienia inwestora. Nie zostało wykazane w uzasadnieniu wniosku, że wymagania w tym zakresie zostały spełnione. Skarżący pominął istotne dla tej kwestii ustalenia i nie wziął pod uwagę treści

umowy łączącej inwestora i wykonawcę oraz jednoznacznego stanowiska inwestora i zaniechań wykonawcy. Przedstawione we wniosku rozumienie domniemanej zgody inwestora odbiega od powszechnie przyjmowanego. Wynika stąd, że powołana przez skarżącego podstawa wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w rzeczywistości nie zaistniała.

Nie doszło do nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Skarga kasacyjna w części zaskarzającej wyrok Sądu Apelacyjnego co do oddalenia apelacji pozwanego podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c., ponieważ nie doszło do naruszenia tym orzeczeniem interesu powoda (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, OSNC 2014, nr 11, poz. 108).

W pozostałym zakresie Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj

a.ł.

